

- - Монахиня Теофана рядко излиза от своя манастир и не обича да се среща със светски люде. Ала преди малко дойде находник, който ми предаде волята ѝ: да припомня на Ваша светлост хубавите дни, които е прекарала в Константинопол под Вашето мъдро ръководство.

- О, това е много ласкаво казано. Напротив, мъдростта на императрицата извикваше почуда и у стари вълхви като мене.

В това време царевата майка се извини, че е много уморена от радостното вълнение, и моли да извинят отсъствието ѝ. Ала всички разбраха, че белите коси на старата царица не подхождат за неспирните, весели смехове на бърливите дами, които напразно се мъчеха да се държат по^тдържано в това ~~не~~обикновено за тях общество. Сякаш това не бе царски двор, а монашеска обител. Тъй строги бяха погледите и усмивките на хубавия ~~царски~~ български цар, тъй свенливи очите на болярските дъщери, тъй несмели словата на младите войводи. А острият, изпитателен взор на ~~се~~вастократор Александър просто смразяваше. Дори ~~сам~~ император Роберт почувствува настойчивостта на сивите му ~~з~~ъници, които тъй много напомняха Калояновите, леко се смути, поглади с неуверена ръка тъмните къдрици на челото си. Може би пръстите му щяха да трепнат още по-припряно, ако в този миг ~~м~~ожеше да чуе думите, които севастораторът казваше на своя съсед, кастрофилака ^ТДобрил:

- Горко им на латините с тоя нехвелит император... Но толкова по-добре за нас. Като го видят в Константиновград ще се разкаят за приготовленията, които правят по случай увенчаването му на 25 ^{ти} този месец...

Плещестият кастрофилакт се усмихна. Ни вино, закри уста с десница сякаш избърсваше гъстите си рижи мустаци и тихо отвърна:

- Тумба, тумба за три дни, ох леле за вси дни... Жалко за тях, че по-старият му брат Филип дьо Намур, не се е съгласил да